

TORONYIRÁNY

XVIII. 43.

2024. október 27.

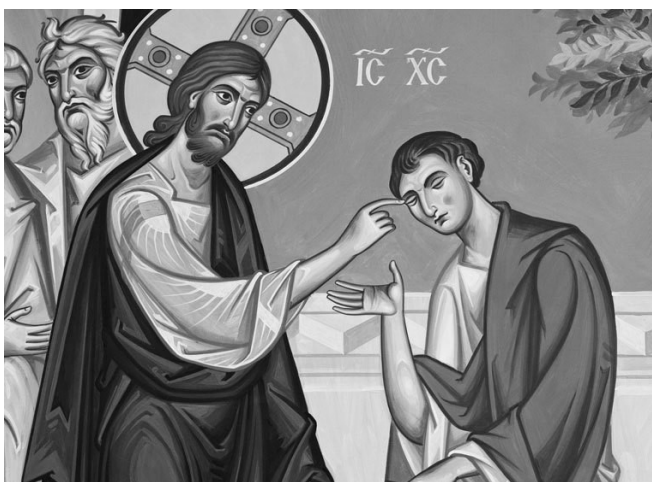
SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTEŚITŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 30. vasárnap

Október 28. Szent Simon és Szent Júdás Tádé apostolok

November 1. Mindenszentek ünnepe

November 2. Halottak napja

Látni! – ez volt a jerikói vak egyetlen vágya. Kérését ahhoz intézte, aki azt mondta magáról: „Én vagyok a világ világossága.” Jézust, a világosságot akarta látni és követni a vak. Jézus meggyógyítja őt, de érdekes, nem a testi látást említi, mint gyógyulást, hanem a hitet: „Menj, a hited meggyógyított.”

Világos látásért és igaz felismerésekért kell könyörognünk. Jézus az igazi, isteni fényesség, - így vallották már az első keresztény századok, amelyek Jézus születését a Nap születése ünnepének a helyébe tették.

Mit hoz nekünk az a fény? Istent csak benne és általa ismerhetjük meg igazán: „Senki sem ismeri az Atyát, csak a Fiú és akinek a Fiú kinyilatkoztatja” (Mt 11,27). „Aki engem lát, látja az Atyát is” – mondja másutt Jézus (Jn 14,9). Ugyanebben a fényben látjuk saját üdvösségünket is, érezzük a természetfeletti boldogságot és örömet. S ebben a fényben új látásmódot nyerünk. Nemcsak Istent mutatja meg ez a fény, hanem elrendezi dolgainkat is, kusza önmagunkat, és megvilágítja az igaz élet rendjét. A lelki vakoknak tehát Jézussal találkozni annyit jelent, mint újra látni és felfedezni a világot, önmagunkat és az embereket, mindent, ami bennünk és kívülünk létezik.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- Jer 31,7-9** Bár az ószövetségi választott nép ismét és ismét megszegi az Istennel kötött szövetséget, Ő a hűséges „maradéknak” újból es újból biztosítja a lehetőséget az újraindulásra.
- Zsid 5,1-6** Krisztust maga az Atya tette főpappá, hogy hiteles és hatékony közvetítőnk legyen.
- Mk 10,46-52** Jézus Jerikóban meggyógyít egy vak embert.

A jerikói vak meggyógyítása

Míg a tanítványok elsőbbséget kérnek (10,35-40), egy vak koldus kitartóan könyöroletért kiált, Jézus pedig meghallgatja. A Jézussal érkezőket, esetleg éppen a tanítványokat, akiket Jézus már felszólított, hogy engedjék hozzá a gyerekeket (vö. 10,13), most a beteget is inkább távol tartanak Jézustól. A részletgazdag elbeszélés a jeruzsálemi út egyik utolsó pillanatát rögzíti fényképszerűen, s ugyanakkor valószínűleg jelképesen is: Jézus és a vak koldus, Bartimeus találkozása a tanítvánnyá válás szimbóluma is. Fülöp Cezáreájának vidéke, majd a Galiléára és Júdea határára tett általános utalás után a Jeruzsálem előtti utolsó nagyobb településről, Jerikóról van szó. Jézus útja, amelyet fizikai értelemben a zsidó főváros felé folytatott, a végéhez közeledik. Ez az út azonban a tanítványok oktatásának alkalmát is volt, ahogy azt az elbeszélő többször kiemelte. Az elbeszélésben több változásnak is tanúi vagyunk, nem csak a vak gyógyul meg. A Jézussal érkezők előbb ugyan el akarják csitítani a vakot, de azután biztatni kezdik. A vak „Dávid fia” felkiáltása messiási címként is érthető, s mint ilyen, Péter hitvallásának (8,29) folytatása, bár ahhoz hasonlóan ez sem fejezi ki tökéletesen Jézus küldetésének titkát. Jézus kérdése („Mit tegyek veled?” - 51. vers) a Zebedeus testvérekhez intézett szavait visszhangozza, ezért a vak koldusban mintegy az ő kérdésük, az ő vakságuk is „gyógyul”. Végül is erre utal, hogy az egész út-részletet, vagyis az evangéliumnak a Fülöp Cezáreája és a Jeruzsálemben érkezés közti középső részét két olyan elbeszélés fogja keretbe, amely egy-egy vak meggyógyításáról szól. Míg Betsaidában (8,22-26) Jézus két lépésben gyógyít meg egy vakot, különleges, szeretetteljes törődéssel, addig szavára Jerikóban Bartimeus azonnal látni kezd, és követi Jézust. Minden félreértésük, vonakodásuk és ellentétes vágyuk dacára talán mégis van remény a tanítványok számára, hogy feljutnak Jeruzsálemben, és egykor kiússzák majd a kelyhet, amelyet Jézustól, Istentől kapnak. A Galiléából a Jordán partján Jeruzsálem felé tartó utas utolsó jelentősebb állomása Jerikó, a pálmák városa, amely mintegy 30 km-re, egy napra van Jézus célja előtt. Az út azonban ettől fogva kifejezetten meredek lesz, hiszen a rövid távolságon mintegy 1200 méter szintkülönbséget kell legyőzni.

Márk elbeszélése is meredek szakaszhoz érkezett, amikor a tanítványokat Jézus a szenvedésre akarta felkészíteni, de még inkább akkor, amikor nemsokára saját szenvedését átéli. Jézust mindenesetre tanítványai és nagy tömeg is kíséri – vajon ők tudják-e, hogy hová tartanak? Az elbeszélő élénk képet rajzol az út szélén ülő vak koldusról. Nevét arámul és görög fordításban is megadja, személye esetleg ismert lehetett a keresztyények között. Bartimeus, Timeus fia, mint annyi más koldus (proszaitész vö. Jn 9,8), a város kapujánál, azaz forgalmas helyen üldögél, az arra járók jóindulatában reménykedik. Úgy tűnik, hogy már hallott Jézusról, és most is hittel fogadja közeledésének hírért. A „názáreti Jézus” név utoljára az 1,24-ben tűnt fel, így mintegy vissza is utal Jézus eddigi, galileai és azóta végbevitt gyógyító és tanító tevékenységének jó hírére. Az elbeszélő abból indul ki, hogy a vak mindig hallja, ha valaki arra jár, s talán érdeklődik is, ki lehet az, s ebben az esetben is megbizonyosodott a „mozgás” okáról és középpontjáról. A vak kiáltozni kezd, mégpedig a „Dávid fia” címet használva. Először nem mondja ki kérését, inkább irgalmat kér – ez is olyan kérés, amellyel a legyőzött, vagy legalábbis kiszolgáltatott, alávett helyzetben lévő fordul az Úrhoz. A szövegből nem derül ki, hogy kik akarják elcsendesíteni a vakot. Valószínű, hogy az elbeszélő nem is akarja ezt teljesen világossá tenni, így a barátságatlan gesztusban egyszerre sejtjük a tanítványok már ismert közönyét és távolságtartását, ugyanakkor azoknak a félelmét, akik a „Dávid fia” megszólítást esetleg veszélyesnek, megtorolhatóknak tartották. A vak azonban nem tágit, sőt még hangosabban kiált. A 49. vers arról tanúskodik, hogy Jézus végül meghallja az erősödő kiáltást, és odahívítja magához a vakot. Az elbeszélő most sem mulasztja el, hogy az ott lévő közreműködését kiemelje. A vak reakciója, hogy eldobja a köntösét (50): pedig ezen ülhetett egész nap, ezen gyűjthette a neki dobott adományokat. Jézus ekkor kérdezi őt, mint korábban Zebedeus fiait (10,36). Az elbeszélő újra szó szerint közvetíti a párbeszédet, amelyben rövid, kifejező mondatokat olvasunk. A vak bizalommal Mesternek szólítja Jézust, mégpedig olyan kifejezéssel (rabbouni), amely csak itt és János evangéliumában, Mária Magdolna ajkán fordul elő (vö. Jn 20,16). A jelenet utolsó mondatában előbb Jézus válaszát olvassuk, amelyet a hüpage - „menj” szóval kezd. Ezzel utasította Pétert is a követésére (vö. 8,33). Nem elküldi a vakot, hanem az életben való továbblépésre készíti. A vak ajándéka pedig – amelyet Jézus pusztá szavára kap – maga a látás, de olyan látás, amely a fizikai egészségnél többet jelent: a hite megmentette, vagyis üdvösséget hozott neki. Bartimeus látóvá válása annak a teljes életnek a külső megnyilatkozása, amelyet immár Istennel és Jézussal közösségben él. Ezért nem is meglepő, hogy „követni” (akolouthein) kezdi Jézust, mint a tanítványok is. Az értelmezők többsége kiemeli, hogy Bartimeus esete több szempontból is összefoglalja az „úton” történt csodákat és tanításokat, ezért ezeket a szempontokat – részben ismételve is – szeretnénk összegezni. A tanítványok visszatartanak Bartimeust, magának Jézusnak kell szólnia, hogy engedjék hozzá őt, ahogy az a gyerekekkel történt (10,13-16). Bartimeus hitvallást tesz, ahogy annak idején Péter (8,29). Saját kezdeményezéssel, bátran fordul Jézushoz, ahogy a gazdag ember (10,17) vagy Zebedeus fiai (10,35). Jézus megkérdezi tőle, hogy mit tegyen vele, ahogy a Zebedeus-fiakkal is tette (10,36). Megdicséri hitét, amelyre a 9,14-29 történetében elbeszélte gyógyításnál volt szükség. A gyógyítás az üdvösség kérdéséről, amelynek előzetes jele és tapasztalata Jézus követése, ahogy a gazdag ember esetében történt (10,17-22).

Martos Levente

Nem leszek ideges! (23.)

Második rész

Az ideges vérmérséklet

Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradotok és terhelve vagytok és én megnyihítlek titeket... és nyugalmat találtok lelketeknek. (Mt 11,28-29)

2. A harag vaksága és bűne

Akinek nincs bátorsága ahhoz, hogy vállalja a megaláztatást, vagy hogy Istennek áldozatul adja magát, sohasem fogja leküzdeni elvakult haragját. Az ideges félelem mindenestül zsarnoki hatalma alá veti azt az embert, aki nem fordul megvetéssel szembe, s nem veszi fel az harcot saját természete ellen. Az küzdi le, aki ellene cselekszik, s az ellenkezőjét teszi annak, amire a félelem készíti.

A heves embernek szól Isten intelme: „Hirtelen haragú emberrel ne vitázz...” (Sirák fia 8,16). „Mérgező emberekkel ne tarts barátságot, és aki forrófejű, azzal ne érintkezz” (Példabeszédek 22,24.) A kemény beszéd dühre ingerel; szelíd válasz megtöri a haragot (vö.: Példabeszédek 17,27). A szelídség és türelem erénye sajnos hiányzik a modern műveltség lexikonából. Ez a két legnehezebb és legkritikább erény; a világ nem becsüli őket. A töprengőnek azt tanácsolja, az apostol ne engedje lelke mélyébe hatolni a haragot. „Ha elfog is benneteket az indulat, ne vétkezzetek. A nap ne nyugodjék le haragotok fölött” (Efezusaik 4,26). Aki érzékenyen visszavonul, még jobban beleesik haragjába. Ezért követeli Krisztus a haladéktalan megbékélést.

Egy harmadik fontos szabály: Ne gondolj mások hibáira, keresd a jót embertársaidban. „Ne légy bosszúálló, és ne gyűlölködj néped fiaival” (Leviták 19, 18). Sajnos sokkal hamarabb meglátjuk embertársaink hibáit, mint jó tulajdonságait. Először a jót kell meglátni az emberben, s el kell tekinteni hibáitól; ez a felebaráti szeretet alapvető parancsa, mely mélyen belenyúlik gondolat-és érzelmvilágunkba. A harag leginkább mások hibáinak láttára lobban fel bennünk, különösen akkor, ha ezek a hibák bennünket érintenek. Ha nem vesszük észre felebarátaink hibáit, vagy azonnal megfélemezünk azokról abban a tudatban, hogy hiszen nem akarnak rosszat, s csak arra gondolunk, ami jó bennük, akkor elül bennünk a harag, lelkünkbe nyugalom, béke, öröm költözik, lényünk megnevesedik, s mi magunk jól hatunk azokra, megnyugtatunk másokat, és Istenhez válunk hasonlókká. Csak a jót lássuk, vagyis mindenkiről jót gondoljunk, mindenkiről jót mondjunk! Az értelem számára tulajdonképpen magától értetődő, hogy felebarátunkkal úgy bánjunk, ahogy szeretnénk, hogy mások bánjanak velünk.

A felebaráti szeretetnek e magától értetődő és értelmes követelésével szemben azonban annyi kivételt állapít meg elrontott énkünk, hogy a szabályt – Szeresd felebarátodat, mint önmagadat – túlon túl gyakran félremagyarázzuk. Nem elég, hogy haragunkat legyűrjük. A haragos embernek magasabb célt kell tűznie maga elé, ha uralkodni akar önmagán. Krisztus éppen ezért azt követeli, hogy ellenségeit is szeresse, az igazságtalanságot is elviselje, s a rosszért jóval fizessen. Krisztus nemcsak tanácsolja, de egyenesen parancsolja, hogy ellenségeinket szeressük. Jézus azt mondta, hogy ez parancs, még pedig új parancsolat.

Nemcsak azért új, mert az Ószövetségben nem fordul elő, hanem mert a törvény nem adott hozzá erőt, s így Krisztus kegyelme nélkül nem lehetett megtartani. Isten Lelke már az ószövetségi Szentírásban is ezt mondja: „Ha ellenséged éhes, adjál neki kenyeret, hogyha meg szomjas, adjál neki vizet! Így izzó paraszt gyűjtesz a fejére, és majd megfizeti neked az Úr” (Példabeszédek 25,21-22).

3. A harag gyógyítható

Krisztus az ellenség szeretetének parancsát ellentétül állítja fel a farizeusok hagyományaival szemben; az ő jámborságukban ugyanis nem volt sem irgalom, sem szeretet, s ezért nem volt elég ahhoz, hogy Isten országát építse fel a lelkekben. „Hallottátok, hogy a régieknek az mondatott: ne ölj! Aki pedig őt, a törvényszék ítélete alá esik. Aki pedig azt mondja: Bolond! méltó a gyehenna tüzére. Ha tehát ajándékokat oltárra viszed és ott eszedbe jut, hogy testvérednek van ellened valami panasza, hagyd ott ajándékokat az oltár előtt, és menj el előbb kibékülni testvéreddel és akkor eljövén ajánld fel ajándékokat.” „Hallottátok, hogy mondatott: szemet szemért és fogat fogért! Én pedig mondom nektek: ne álljatok ellen a gonosznak, hanem ha valaki megüti jobb orcádat, tartsd oda a másikat is. És annak, aki veled kereskedni akar és köntösödöt elvenni, add neki palástodat is. És ha valaki ezer lépésnyire kényszerít, menj el vele még kétezerre. Aki kér tőled, adj neki és ne fordulj el attól, aki kölcsön akar tőled kérni.” A keresztény ember inkább adja oda minden földi vagyonát, semhogy viszálykodjon, haragudjék. A szeretet, a béke többet érnek a földi vagyonnál. – „Hallottátok, hogy mondatott: Szeresd felebarátodat és gyűlöljed ellenségedet. Én pedig mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik titeket gyűlölnék és imádkoztatok üldözőitekért és rágalmazóitekért, hogy fiaj legyetek a ti Atyátoknak, ki a mennyekben van, ki az ő napját felvirrasztja a jókra és rosszakra, és esőt ad az igazakra és a gonoszokra. Mert ha azokat szeretitek, kik titeket szeretnek, mi jutalmatok lesz? Nem cselekszik-e ezt a vámosok is? (A pogányok és a bűnösök). Legyetek azért tökéletesek, legyetek irgalmasak, mint ahogy mennyei atyátok is irgalmas.”

Az ellenség szeretete a keresztény ember ereje, célja, tökéletessége: ez a haragos vérmérséklettől való megváltás. Ha csak kevesen érik is el ezt a célt, ha csak kevesen is törekszenek rá, mert úgy látják, hogy ez az emberi természet számára elérhetetlen, mégis fennáll Krisztus parancsolata. Krisztusnak jogában áll ez a követelés, mert ő mindenkinek, aki hozzámegy és vele él, megadja a Szentlélek erejét, a szeretet erejét, mely új szívet teremt bennünk a kegyelem által.

Az apostolok és az első keresztények teljesítették Krisztus követelését. „Már az is kifogásolható, hogy pereskedtek egymással. Miért nem viselitek el inkább az igazságtalanságot? Miért nem tűritek el inkább a károsodást?” (1Kor 6,7). „Ha átkoznak minket, áldást mondunk, ha üldöznek, türelemmel viseljük” (1Kor 4,12). Szent Pál is utal a Szentlélekre, mint a türelem és szentség adományozójára. „A lélek gyümölcsei: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.

(Folyt. köv.)

Josef Massmann

Vasárnapi jegyzet

Halhatatlanok kertjében (1.)

*A jelen óra hasztalan, nem üt, elillan;
csak ami elmúlt szép, csak a halál igaz.*

Bénító bánatok megvetője, Carducci, az olasz költő sorai illenek ahhoz a virágdús római kerthez, ahol megnyugodhat a fáradt vándor; rózsák közt, hol álmok békessége fölül ciprusok árnya hajol.

Hol van ez a kert? Az egykori Testaccio (az antik Róma amfora-törmelékeiből „épült” halom) negyedben. A közelben Cestius piramisa fehérlik, s a Kr.e. 275-ben emelt aurelianusi falak nyújtanak védelmet a békességben alvóknak. Néhány lépésre a középkori Szent Pál kapu. A kert „szent mező” – Campo santo: az *Idegenek Temetője*, de nevezik Német és Angol Temetőnek is. Neve a történetéből ered.

A napóleoni hadviselések idején Nelson admirális hajóhadának egyik tisztje: Troubridge több francia hajót fogott el legénységével. A franciák a vatikáni múkincsek sok értékes tárgyát vitték Párizsba, de az angol kormány utasítására vissza kellett adni a pápának. Ezt a nagyvonalúságot viszonzta VII. Pius, aki megkérdezte: mivel hálálhatja meg Angliának a nemes gesztust. A válasz: adjon a nem katolikusoknak temetőhelyet, mivel addig ott nem temetkezhetek. Az egyházfő bólintott, s kérte: keressenek megfelelő terepet. Így esett a választás a Kr.e. 12-ben épített Cestus-piramist közvetlenül övező mezőre, az antik világ egyik épségben megmaradt síremlékének környékére. Jelképes a hely és a piramis, melyet a pápa azonnal észrevett: – Önöknek nagyszerű ízlése és szeme van...

Attól kezdve „népesült be” az *Idegenek temetője*. Oda azonban csak éjszaka temethettek, a római nép nem engedte a nappali sírhantolást...

Shelley, a költő verssorai nyomán indultam el először a temetőbe. A Keats sírjára írt Shelley-sorok zsongtak a fejemben, – a napáldozat mindent letompító fényei szétáradtak a Városon: *Az fekszik itt, kinek nevét a vízre írták. De még a szél el sem söpörte, már megbánva orrvetésű gyilkát, / a halhatatlanná tevő tél, a halál / ráfűtt a vízre – s megdermedt az ár, / hogy kristálylapján címerként ragyogjon / Adonais neve! A tudóbbajban – a Piazza di Spagna egyik palazzójának szobájában Petőfi-korban elhunyt angol poéta 1821-ben az „idegenek” békesség-udvarában lelt örök nyugalmat, majd egy év múlva a Csüggedt nápolyi stancák írója, Shelley; a temetőről megjegyezte: Rómában e helyen még a halál is szép. Idézett versének első sora került Keats sírkövére, az övére barátja, Trelawney, az „öreg lovag” latinul írt két szava: *Cor cordium – Szívek szíve*.*

Járkáltam a teraszos sírkertben, neveket böngésztem s közben figyeltem: vannak-e még madarak: pettirossók – vörösbegyek, ahogyan régebben Jékely Zoltán látta. Csend volt, időnként csikordult a vaskapu; mintha *Saint Saëns* haláltáncának kaszája suhintott volna a régi kövekre. Az antik falak időtlen mozdulatlanságában – a jelenben már alig hallhatóan – Keats szavai: „Szép a hallott zene, de a nem hallott még szebb.” Amikor arrébb, a Piramis tövében nyugvó társ tökéletes nyelv-varázslatát idézi a pillanat, összefonódik zene és szépség:... *szeretnék most ledőlni és / zokogni mint egy kisgyerek, / míg majd a halál közeleg / s úgy hallom, mint egy halk zenét, / a langy szélben megdermedek, / s halódó agyam érzi még / zúgni az óceán örökös ütemét.* A tengertől jöttem, ahol Szent Ágoston egykor édesanyjától: *Mónikától* búcsúzott. Emlékek táblákon, köveken, az idő pecsétjei; mindenért a szépség, az isteni boldogság ígérete, ahogyan Shelley sejtette: „A nap, a hold; fák, fiatalok és öregek; a sárga nárciszok a zöld világgal, amelyben élnek; tiszta patakok, amelyek ernyőt építenek maguk fölül a forró évszak ellen; a tisztás az erdő közepén; és a sorsok nagysága is, amelyet a hatalmas halottakhoz képezünk; minden kedves történet, amelyet hallottunk vagy olvastunk.”

† Tóth Sándor

hírek információk

A Szeged-Csanádi Egyházmegye nyugalmazott papja, Túri Kis István ny. plébános életének 66., papságának 37. évében október 18-án szentségekkel megerősítve elhunyt. Temetési gyászmiséje a csongrád-piroskavárosi Szent József plébániatemplomban, október 24-én 10 órakor, temetése ezt követően a városi temetőben volt.

A dél-kelet szlovákiai Nagykapos község katolikus közössége ma ünnepli búcsúját Szent Simon és Szent Júdás Tádé apostolok ünnepéhez kapcsolódóan. A Plébánia meghívására az ünnepi búcsú szentmisét ma délelőtt Kiss-Rigó László püspök celebrálja.

Ünnepi nyitvatartással várja a hozzátartozókat a Szegedi Dóm Látogatóközpont urnatemetője október 31-én, valamint Mindenszentek ünnepén, november 1-jén és Halottak napján november 2-án. Ezekre a napokra 9.00 és 19.00 óra között helyezhetik el a rokonok, ismerősök a mécseseket és virágokat az urnafalnál.

Mindenszentek ünnepén, november 1-jén a Székesegyházban Kiss-Rigó László püspök 18 órakor celebrál ünnepélyes szentmisét, melyet követően Kondé Lajos plébános, pasztorális helynök vezeti a közös megemlékező imát az elhunytakért. Másnap, Halottak napján a 10.00 órai mise keretében a Szegedi Dóm Látogatóközpont urnatemetőjében elhelyezett elhunytakért lesz közös imádság.

A Belvárosi Plébánia a halottak napi kilenced szokásához igazodva, november első hetének esti szentmiséit ebben az évben is a közösség elhunyt tagjaiért ajánlja fel. Gyakorlati tudnivalók: a dómban az újságos asztalra kihelyezett lapokra bárki felírhatja azon elhunyt szeretteinek nevét, akikért a szentmiséket be szeretné mutattatni. A lapokat aztán az erre a célra szánt hozzájárulással együtt a „HALOTTAK NAPI KILENCED” feliratú boríték(ok)ba rakva, a kijelölt perselybe kérik bedobni.

A Pasztorális Helynökség és az Apor Vilmos Katolikus Főiskola szervezésében 2024 májusa és novembere között Sacro Song néven, 4 alkalmas keresztény könnyűzenei oktatási program valósul meg a szegedi Katolikus Házban. A képzés szervezői és végzősei szeretettel várnak mindenkit a képzést lezáró hálaadó szentmisére és gála ünnepségre, melyet november 9-én, szombaton 18 óra kezdettel tartanak a Dómban. A szentmisén és az utána következő zenés gálaesten az Eucharist Zenekar tagjai, Gábel András és Gellért, valamint a képzés résztvevői szolgálnak.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Családügyi Bizottsága és a Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynöksége Szegeden szervezi meg a IV. Országos Életvédő Napot november 23-án, szombaton 9.00–17.30 óra között a Katolikus Házban (Szeged, Dugonics tér 12.). A részvétel ingyenes, de regisztrációhoz kötött. A résztvevőknek a szünetekben frissítőt és szendvicsebédet biztosítanak. A regisztrációt mindenkinek egyénileg kell elvégeznie. További részletek és a regisztrációs űrlap a pasztoralis.hu oldalon érhető el.

Molnár János festő- és grafikusművész ISTEN – HAZA – CSALÁD című életmű kiállítása november 24-ig, keddtől-vasárnapig 9-17 óra között tekinthető meg a Szegedi Dóm Látogatóközpontban.

A Szeged-Csanádi Egyházmegyei Karitászközösség alkotóháza november végéig minden kedden 15 és 18 óra között várja mindazokat, akik kezűességükkel szívesen hozzájárulnának olyan karácsonyi dísztagyák, képeslapok, gyertyák, karácsonyfadíszek elkészítéséhez, amelyek később a Karácsonyi Karitászközösség Jótékonyági Vásáron kerülnek értékesítésre. Helyszín: ÁGOTA Közösségi és Kulturális Centrum kisterme, Szeged, Csongor tér 8.

A Szegedi Dóm Látogatóközpont a korábbi években tapasztalt nagy érdeklődésre való tekintettel, idén ismét lehetőséget kínál betlehemek készítésére családok, iskolai osztályok, plébániai csoportok, illetve egyéni jelentkezők, gyerekek és felnőttek számára. A Nem lehet csoda nélkül élni című betlehemi kiállításra készíthető alkotások anyaga, mérete és az alkalmazott technika szabadon választható. Részletekről a www.domlatogatokozpont.hu internetes felületről tájékozódhatnak.

Megjelent a Toronyirány magazin idei ötödik száma, mely az egyházmegye területén minden templomban és egyházi intézményben ingyen kapható.

Október 4-én a Debreceni Református Hittudományi Egyetem munkatársai szakmai nap keretében látogattak Szegedre, a Teológiai Karra. Az épület bejárásán és az egész évet körülölelő színes programkínálat bemutatásán túl a Tanulmányi Osztály munkatársai betekintést nyerhettek a partnerintézmény munkafolyamataiba, megoszthatták tapasztalataikat, segítő kezet nyújtva egymás szakmai fejlődéséhez.

Szegedi katekéták is részt vettek a XIV. Nemzeti Kateketikai Kongresszuson, melyet Esztergomban tartottak október 16-18. között, és amelynek mottója „Isten Fiának hitében élek” (Gal 2,20) volt. A három napos konferencián fénybe került a katekéták missziós identitása, küldetésük a kérés, vagyis az evangelizáció jegyében. Udvardy György veszprémi érsek, Serfőző Levente oktatási helynök és számos előadó mélyítette el ezt a témát előadásokban és személyes tapasztalatok alapján, melyekre különböző kiscsoportos beszélgetéseken, műhelyfoglalkozásokon reflektáltak a résztvevők.

Balga Zoltán, a prágai magyar plébánia plébánosa meghívására Kiss-Rigó László püspök október 20-án, vasárnap szentmisét celebrált a prágai Szent Henrik templomban, majd másnap részt vett a prágai Magyar Nagykövetség által a nemzeti ünnepünk alkalmából rendezett ünnepélyen.

Őszi mulatságot rendezett az ÁGOTA Közösség a Csongrád-Csanád vármegyei vér szerinti családjukat nélkülözni kényszerülő gyermekeknek és a szegedi ÁGOTA Tanoda & Játszóház, Ifi Klubba járó fiataloknak Szegeden, a Csongor téren. Kís Tünde élménypedagógia divízióvezető elmondta, hogy az őszel kapcsolatos hagyományok felelevenítése volt a cél.

A Gál Ferenc Egyetem Gerhardus Kiadójának gondozásában megjelent Dr. habil. Homoki Andrea „A gyermek és ifjúsági reziliencia sajátosságai a magyar gyermekvédelmi gyakorlatban” című könyve. A kötet megvásárolható a GFE webshopján. A kötet szerzőjének írásai az elmúlt évtized magyar gyermeki reziliencia kutatásainak eredményeit vonultatják fel, rámutatva az egészséges fejlődést, a nehézségek ellenére is lehetővé tevő reziliencia jellemvonás meghatározó elemeire és a közöttük fennálló kapcsolódásokra.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.